

Bogár László: A Nyugat zsákutcája

2014 május 21. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Napjaink világhatalmi játszmáinak egyik központi eleme az energetika. E kényes kérdés jobb megértéséhez el?ször is azt kell látnunk, hogy a nyugatias modernitás létszervez?dési módja, ami a 19. század óta nevezi magát kapitalizmusnak, két ontológiai alappilléren nyugszik.

Az egyik a West and the Rest szójátékra épül? összefüggés.

Ennek lényege az, hogy a Nyugat a nyílt és rejtett er?szak világtörténelmileg leghatékonyabb formáit kifejlesztve, jó fél évezrede egy sajátos „munkamegosztást” kényszerít rá a világ „maradékára”, vagyis a „Rest”-re. Ezt talán úgy lehetne szemléltetni, hogy ha az uralkodó közgazdaságtannak abból az alaptételeb?l indulunk ki, amely szerint a ráfordítás-haszon kett?sségében kell szemlélnünk a világot. A Nyugat az általa kifejlesztett komplex er?szaktechnika segítségével e globális munkamegosztási rendszerében mindent magához húz, ami haszon, és mindent kitol a világ perifériáira (the „Rest”), ami ráfordítás, költség, áldozat. Legyen az környezetpusztítás vagy éppen a globális tömegpusztító fegyverként üzemeltetett kereskedelmi televíziók kultúrmocska.

Van azonban egy, az el?bbivel szorosan összekapcsolódó másik fontos pillére is a Nyugat globális uralmának, és ez egy planetáris dimenziójú energetikai rendszer létrehozása és fenntartása. Az ember a nyugatias modernitás évezredei el?tt csak a saját izomerejére, majd nagy test? háziállatainak energiájára, esetleg a szél és a vízi energia felhasználásának ?si módszereire támaszkodhatott. Ezekkel az energiaforrásokkal azonban a globális kapitalizmus komplex rendszere eleve megvalósíthatatlan lett volna. Ennél sokkal több, illetve sokkal „s?r?bb” energiára volt szükség, és ezt találta meg a modernitás embere a fosszilis energiaforrásokkal való rablógazdálkodásban. A

fosszilis energiaforrások több százmillió év alatt elpusztult, és a fölkéregbe lesüllyed? növényi maradványokból jöttek létre egyfajta „szénkörzés” els? állomásaként. Ennek lényege, hogy ezek a növények, (a szénkörzésre utaló „karbon” korban) megkötötték a föld légkörében szén-dioxid formájában jelenlév? szenet, és aztán ez a földkéreg mélyebb rétegeiben rögzült. Ezt a több mint kétszázmillió éven át tartó folyamatot az emberiség most valamivel több, mint kétszáz év alatt teszi meg, de most már „visszafelé”, vagyis kiszedi a földkéregb?l az ásványi szenet, k?olajat és földgázt, elégeti, és így visszajuttatja a légkörbe szén-dioxid formájában. Mindez azt jelenti, hogy ezzel egymilliószorosára gyorsítja fel a planetáris szénkörzés második fázisát. Ma még senki nem képes megmondani, hogy mindennek milyen következményei lesznek, de nem marad következmények nélkül, az egészen bizonyos.

Ráadásul mivel a fosszilis energiaforrások keletkezése kizárólag arra a néhány százmillió évre korlátozódott, és azóta a folyamat nem ismétl?dött meg, így az emberiség egy nagyon is véges készletet éget el. S tekintettel arra, hogy e három fosszilis energiaforrás adja az emberiség által felhasznált energia 90 százalékát, összmennyiségük évi tízmilliárd tonna k?olajnak felel meg, a készletek kimerülésének réme Damoklesz kardjaként lebeg az emberiség felett. Ebb?l az egyre fenyeget?bb helyzetb?l többféle kiút kínálkozik. Az egyik, hogy valamilyen alternatívát keres az emberiség. Ezt elvileg a megújuló energia (szél és napfény) is jelenthetné, ám ez csupán szép „zöld” illúzió. Az atomenergia alapanyagának planetáris készletei sem jelentenek igazi alternatívát, mert összmennyiségük ezeknek sem biztosít hosszabb távú jöv?t, mint a fosszilis energiaforrásoké. És végül hatvan éve dolgoznak a tudósok a fúziós energia el?állításán, ami elvileg korlátlan energiab?séget jelentene, de a valóra váltása egyel?re módfelett bizonytalan.

Ha ezek az esélyek semmivé válnak, maradnak még a fosszilis energiaforrások eddig ismeretlen, vagy épp csak megismert, de kitermelhetetlen készleteinek feltárásából adódó lehet?ségek. Az azonban egyértelm?, hogy ezek az eljárások igen kockázatosak, környezetrombolók és módfelett költségesek. Ráadásul az energetikai alapszlogen szerint a legolcsóbb energia a fel nem használt energia, így az emberiségnek legel?ször is azon kellene elgondolkodnia, hogy vajon mennyire valósak azok a szükségletek, amelyek évente tízmilliárd tonnás nagyságrendben igénylik a fosszilis energiahordozókat. A legmélyebb létszervez?dési probléma tehát az, hogy a Föld mint véges rendszer el?bb vagy utóbb biztosan „ledob” magáról egy olyan él?lényt, amely komolyan gondolja, hogy létezhet végtelen exponenciális növekedés véges rendszerben. Ha a nyugatias modernitás még annyi ideig kívánná üzemeltetni létmódját, mint az ?si egyiptomi birodalom, akkor négyezer év múlva nemcsak a Naprendszer, de az egész galaxis összes anyaga sem lenne elég az emberiség anyag- és energiaszükségletének fedezésére. A Nyugat tehát nyilvánvaló ontológiai zsákutcában van, így egész létértelmezési logikáját kellene újragondolnia ahhoz, hogy megoldást találjon energiafilozófiája feloldhatatlannak t?n? ellentmondásaira.

Bogár László – magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló